

Османското нашествие внася значителни промени в селищната система. В османски документи от XV–XVII в. битуват имената на почти всички сегашни селища, както и на други, които вече не съществуват. Тук трябва да се отбележи, че има 24 топонима със съставна част *юрт* в смисъл на ‘развалина’, без да се броят старите крепости или развалините на отделни сгради. Отражение в топонимията на района имат междусобната война в началото на XV в. (времето на Муса кеседжия от народния епос), кърджалийското време, размириците в Османската империя от края на XVIII и началото на XIX в., масовото изселване през 1830 г. на население в Русия, Влашко и Молдова по време на поредната руско-турска война.

Характерно е, че, според местни предания, повечето селища са се местили по няколко пъти по различни причини – нападения от разбойници, болести, наводнения и др. Така старите места на селищата влизат в топонимичната система с конкретните си названия.

Трябва да се подчертае, че Сливенско е в непосредствена близост до османската столица Одрин и властта е заинтересована да има сигурен тил, като заселва номадски племена от Анадола. Няколко села имат в състава на старото название думата *оба*, тълкувана като ‘преселническа група’. Срещат се и топоними с думата *юрук*. От османски документи се вижда, че българите до известна степен се изтеглят в планинските райони и села като Раково и Ичера са по-големи от полските селища. От друга страна, в някои селища, които през XIX в. са изцяло мюсюлмански – *Голямо Чочовени*, *Бяла паланка*, *Въглен*, през XVII в. все още има българско население.

Характерно за Сливенско е, че повечето от топонимите в полския район са от турски произход. Това обаче не се отнася за планинските села и особено за някои стари български имена като *Ичера*, *Бяла*, *Сотирия*, *Сливен*. Почти изцяло от български произход е топонимията в селата, в които е имало българи от категорията на войнуганите – *Глушник*, *Калояново*, *Драгоданово*, *Трапоклово*. Топоними, споменати в документи от XV в., се срещат и сега, като *Орляка*, *Грамадата*, което говори за предосманска приемственост. Много от имената на селищата в Сливенско са или превод, или калка от български на турски: *Паун* (*Таусла*), *Сотирия* (*Чотре*), *Сливен* (*Ислимие*), *Трапоклово* (*Теркеболу*), *Твърдица* (*Фердич*) и др.

Сливенско е място на активно хайдушко движение, намерило отражение и в топонимичната система – 17 названия включват лексемата *хайдут*, а 7 – *харамия* и производните им; тук можем да включим и още няколко топонима, като напр. *Сейменски гръбеш* – всичко около 30 топонима, свързани с хайдутството.

Старите пътища също имат своето място в топонимията. Единствено за пътя изток – запад е запазено наименованието *Друма* (от гръцкото *дромос*), наричан още *Керванджийски път*; *Туз йолу* – път, по който са пренасяли солта; *Ямболският път*. В ранния османски период Ямбол с неговия пазар е бил по-